

nemlig den, at det kunde hændes sig, at Klagen indeholdt flere Punkter, at den indeholdt Klage over flere Personer eller indeholdt flere Klagepunkter mod een og samme Person, og at Ministeriet fandt, at et af disse Punkter allerede var tilstrækkeligt til, at man strax burde anstille en offentlig Undersøgelse imod den Anklagede, men derimod ikke fandt tilstrækkelig Anledning dertil med Hensyn til det Øvrige, idetmindste ikke for Dieblisset; men i saa Fald vilde Ministeriet ikke kunne gjøre, hvad der i et saadant Tilfælde var nødvendigt, naar det heed, at det skulde oppebie Klagerens Øtringer, undtagen „naar Klagen tages tilfølgende“; thi saalænge Klagen kun tildeels er tagen tilfølgende, kan man ikke sige, at den er tagen tilfølgende. Derfor troer jeg, at maatte holde paa mit Forslag.

J. N. Hansen: Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet under Nummer 3, da er jeg ikke fri for at have Betænkelse, navnlig ved den anden Deel af det, idet denne nemlig gaaer ud paa, at vedkommende Ministerium til enhver Tid skal have Ret til at afgjøre, hvorvidt Sagen skal anses tilstrækkeligt oplyst. Mine Betænkelse er egentlig bestyrkede ved den Maade, hvorpaa den ærede Stiller af Ændringsforslaget udtalte sig. Jeg havde opfattet hans Ændringsforslag saaledes, at, naar Sagen var tilstrækkeligt oplyst, saa kunde Ministeriet derved lade det beroe, uden at indhente yderligere Erklæring fra nogen Side; men den ærede Forslagsstiller sagde, at Ministeriet efter hans Forslag paa ethvert Trin af Sagen skulde kunne benytte denne Ret, Ministeriet kunde altsaa benytte denne Ret, forinden Klageren endog kun en eneste Gang havde haft Leilighed til at yttre sig over Klagen, og det vilde jo være det samme som at sige, at det, som staar i Lovens 1ste Paragraph, ikke skulde gjælde, naar Ministeriet ikke vilde lade det gjælde. Naar Forslaget er saaledes at forstaae, at Ministeriet efter det paa ethvert Trin af Sagen, altsaa forinden det har meddeelt Klageren Noget af hvad den Anklagede har yttret, kan bestemme, hvorvidt Sagen skal anses tilstrækkeligt oplyst, saa er

det at gjøre Loven unyttig, og saa maa jeg bestemt fraraade at stemme for det; naar Forslaget derimod skulde forstaaes saaledes, at denne Ret først indtraadte, efterat vedkommende Ministerium havde givet Klageren Leilighed til at yttre sig og derpaa igen den Anklagede, og det saa fandt, at den Anklagede ikke havde anført noget som helst Ryt eller Andet, end hvad der allerede engang var besvaret fra Klagerens Side, saa vilde jeg have mindre derimod.

Med Hensyn til den første Deel af Ændringsforslaget, da var det min Mening, at man meget vel kunde vedtage det, naar det undergik den Forandring, jeg har tilladt mig at foreslaae. Saaledes som den første Deel nu lyder, nemlig: at Ministeriet skal være bemyndiget til at afgjøre Sagen, uden at oppebie Klagerens Øtringer, hvor særegne Omstændigheder maatte fordrø det, ere disse Øtringer saa ubestemte og vide, at det med en saadan Affattelse vilde være vedkommende Autoritet tilladt aldeles at undlade at indhente Klagerens yderligere Øtringer, thi det maatte jo være en forunderlig Sag, hvorved der ikke skulde kunne ansøres at være en eller anden „særegen“ Omstændighed. Jeg mener derfor, at, dersom man skulde kunne gaae ind paa denne Deel af Ændringsforslaget, saa maatte man udtrykke sig mere bestemt. Efter hvad den ærede Forslagsstiller tidligere yttrede, da han udtalte, at han var kommen til at tænke paa at stille et saadant Ændringsforslag, og ogsaa paa Grund af hvad der ellers blev yttret ved 1ste Behandling, antog jeg, at Ændringsforslaget skulde gaae ud paa, at Ministeriet ikke ved først at høre Klageren skulde blive forhindret fra strax at foretage, hvad der maatte være Anledning til at foretage med Hensyn til Klagen. Jeg troer derfor, at jeg fuldstændigt har rammet dette, naar man forandrer Ordene „hvor særegne Omstændigheder maatte fordrø det“ til „naar Klagen tages tilfølgende.“ Det er jo nemlig ganske vist, at Klageren ikke kan forlange mere, end at Ministeriet strax sætter sig i Bevægelse for, paa Grund af en Klage, at gjøre Skridt mod den anklagede Embedsmand, og saa er der ingen Grund for Klage-